

Sygn. akt II AKa 339/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2022 roku

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSA Marzanna A. Piekarska-Drażek

Sędziowie: SA Anna Zdziarska

SO (del.) Paweł Dobosz (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Marta Kamińska

przy udziale prokuratora Anny Adamiak

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2022 r.

sprawy:

1. P. D. ur. (...) w W., syna S. i D. z d. D.,

oskarżonego o czyny:

z art. 258§3 k.k., z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

2. K. R. (1), ur. (...) w W., syna Ł. i T. z d. D.,

oskarżonego o czyny:

z art. 258§1 k.k. i z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

3. D. D. (2), ur. (...) w W., syna E. i B. z d. S.

oskarżonego o czyny:

z art. 258§1 k.k. i z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

4. P. K. (1), ur. (...) w E., syna J. i H. z d. J.,

oskarżonego o czyny:

z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

5. K. R. (2), ur. (...) w W., córki C. i W. z d. P.,

oskarżonej o czyny:

z art. 258§1 k.k. i z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora oraz obrońców oskarżonych P. D., K. R. (1), D. D. (2) i P. K. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z 17 lipca 2020 r., sygn. akt VK 268/17

1. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do P. D. w ten sposób, że:

1.1. eliminuje z opisu przypisanego oskarżonemu w pkt I wyroku czynu w zakresie dotyczącym marihuany ustalenie z ppkt 2 dotyczące udzielenia 1 porcji nieustalonego narkotyku za kwotę 20 zł oraz ustalenia opisane w ppkt 11, 17, 23, 30, 32, 58, 77, 78, 81 i 174, w zakresie dotyczącym amfetaminy ustalenia opisane w ppkt 11, 37 i 57, w zakresie dotyczącym ecstasy ustalenie opisane w ppkt 11, w zakresie dotyczącym mefedronu ustalenia opisane w ppkt 2, 15, 20, 22, 43, 45,

1.2. obniża wysokość orzeczonego w pkt II wyroku przepadku korzyści majątkowej do kwoty 89 445 (osiemdziesiąt dziewięć tysięcy czterysta czterdzieści pięć) zł,

1.3. utrzymuje wyrok wobec P. D. w pozostałej części;

2.1. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do K. R. (1) w ten sposób, że w ramach czynu przypisanego mu w pkt VII wyroku ustala, iż środki odurzające i substancje psychotropowe będące przedmiotem obrotu były w znacznych ilościach i jako podstawę prawną skazania przyjmuje przepisy art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 59 ust 1 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., zaś jako podstawę wymiaru kar przepis art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. oraz art. 33§1 i 3 k.k. i podwyższa K. R. (1) wymierzoną karę pozbawienia wolności do 2 (dwóch) lat i jednego miesiąca oraz orzeka grzywnę 30 (trzydzieści) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 (czterdziestu) zł;

2.2. utrzymuje wyrok wobec K. R. (1) w pozostałej części,

2.3. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza K. R. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 25 kwietnia 2017 r. od godz. 09.35 do dnia 28 lutego 2018 r. do godz. 16.45;

3.1 zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do D. D. (2) w ten sposób, że w ramach czynu przypisanego mu w pkt XI wyroku ustala, iż substancje psychotropowe będące przedmiotem obrotu były w znacznych ilościach, a posiadane przez oskarżonego marihuana i inny nieustalony narkotyk były w nieznacznych ilościach przeznaczone do własnego użytku, co w tym zakresie stanowiło wypadek mniejszej wagi i jako podstawę prawną skazania przyjmuje przepis art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., zaś jako podstawę wymiaru kar przyjmuje przepis art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§3 k.k. oraz art. 33§1 i 3 k.k. i podwyższa D. D. (2) wymierzoną karę pozbawienia wolności do 2 (dwóch) lat oraz orzeka grzywnę 20 (dwadzieścia) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 (czterdziestu) zł;

3.2. utrzymuje wyrok wobec D. D. (2) w pozostałej części,

3.3. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza D. D. (2) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 16 maja 2017 r. od godz. 06.05 do dnia 15 grudnia 2017 r. do godz. 13.30;

4.1. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do P. K. (1) poprzez uwzględnienie, że w oparciu o art. 4§1 k.k. do rozstrzygnięć w nim zawartych zastosowanie mają przepisy ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i Kodeksu karnego z 6 czerwca 1997 r. w brzmieniu obowiązującym w dniu 23 czerwca 2020 r.;

4.2. utrzymuje wyrok wobec P. K. (1) w pozostałej części;

5.1. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do K. R. (2) w ten sposób, że ustala, iż środki będące przedmiotem obrotu były w znacznych ilościach i jako podstawę prawną skazania przyjmuje przepisy art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 59 ust 1 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., zaś przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§3 k.k., 60§2 pkt 2 k.k. i 60§6 pkt 3 k.k. wymierza oskarżonej karę roku pozbawienia wolności oraz grzywnę 20 (dwadzieścia) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 (czterdziestu) zł;

5.2. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności w stosunku do K. R. (2) warunkowo zawiesza na okres próby jednego roku;

5.3. na podstawie art. 73 § 1 k.k. w okresie próby oddaje K. R. (2) pod dozór kuratora;

5.4. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. K. R. (2) zobowiązuje do informowania kuratora o przebiegu okresu próby;

5.5. utrzymuje wyrok wobec oskarżonej K. R. (2) w pozostałej części,

5.6. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza K. R. (2) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 25 kwietnia 2017 r. godz. 10.40 do 26 kwietnia 2017 r. odpowiadający 4 (cztery) stawkom grzywny;

6. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych P. D. 1 600 (jeden tysiąc sześćset) zł, od P. K. (1) 1 200 (jeden tysiąc dwieście) zł z tytułu opłaty za postępowanie odwoławcze, od K. R. (1) 640 (szóset czterdzieści) zł, od D. D. (2) 460 (czterysta sześćdziesiąt) zł, od K. R. (2) 340 (trzysta czterdzieści) zł z tytułu opłaty za obie instancje oraz wydatki Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze w częściach na nich przypadających.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 339/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	4	

1. **CZEŚĆ WSTĘPNA**

1.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z 17.07.2020 r. sygn. akt V K 268/17

1.2. **Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. **Granice zaskarżenia**

1.1.1. **Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. **Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu

<p>1.1.6. Dowody niewuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach niewuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego P. D.</p> <p>Zrzut z pkt I. a apelacji obraży przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 4 k.p.k.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Obrońca w treści zarzutu oraz uzasadnienia apelacji przedstawia bardzo ogólne oceny dotyczące dowodów, jakie były podstawą ustaleń sądu okręgowego w szczególności relacji K. L.. Na tej podstawie formułuje także ogólnikowe stanowisko dotyczące naruszenia zasady obiektywizmu. Przedmiotem wywodów obrońcy w uzasadnieniu apelacji nie był nawet zarzut naruszenia w tym zakresie zasad swobodnej oceny dowodów, czy też art. 410 k.p.k., więc wobec braku przekonujących</p>		

takich rozważań nie ma podstaw do uznania, że sąd pierwszej instancji nie dochował zasady obiektywizmu, bo przecież treść wyroku sądu oraz jego uzasadnienia są świadectwem pogłębionej analizy dotyczącej dowodów ujawnionych w toku rozprawy głównej. W szczególności odnosząc się do wywołanego przez obrońcę dowodu z wyjaśnień i zeznań K. L. stwierdzić należy, że sposób przesłuchania świadka na rozprawie głównej nie odpowiada ocenie przedstawionej w apelacji, ponieważ świadek nie tylko potwierdził uprzednio składane wyjaśnienia, ale odpowiadał na pytania obrońców i sędziego referenta. Nadto w trakcie przesłuchania świadkowi odtwarzane były rozmowy zarejestrowane w trakcie kontroli operacyjnej, do jakich następnie K. L. się odnosił. Po prawdzie trudno sobie wyobrazić by sąd mógł bardziej rzetelnie takie przesłuchanie przeprowadzić. Relacje świadka zawierały natomiast wystarczające informacje, by mogły one stanowić dowód ustaleń dotyczących oskarżonego. Rozpoznał on wizerunek oskarżonego (k. 62), potwierdził on treść rozmów z nim prowadzonych ((...)- (...)), a które odpowiadały temu co na temat oskarżonego w czasie śledztwa wyjaśniał. Nie było zatem żadnego powodu by uznać, że relacje świadka, jak podnosił to obrońca, nie zawierały żadnych szczegółów, ponieważ zawierały informacje, które w sposób stanowczy identyfikowały oskarżonego oraz pozwalały na przypisanie mu konkretnych bezprawnych zachowań. Treść wypowiedzi świadka można było natomiast weryfikować w oparciu również o nagrania rozmów z jego

<p>udziałem. W tym zakresie natomiast sąd przeprowadził przekonywującą analizę relacji świadka zamieszczoną pod pozycją 99 załącznika do uzasadniania wyroku, która oczywiście mogła się stać podstawą oceny obrońcy celem realizacji obrony oskarżonego. Nie była ona przez obrońcę w żaden konkretny sposób kwestionowana, więc zarzut naruszenia art. 4 k.p.k. uznać należało za chybiony.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>Zarzut z pkt I. b. apelacji obraży przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 413§2 pkt 1 k.p.k. poprzez zaniechanie dokładnego określenia czynu przypisanego P. D..</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Podzielić należało zarzut naruszenia art. 413§2 pkt 1 k.p.k. w tym zakresie w jakim sąd nie skonkretyzował jaki rodzaj środka odurzającego, bądź substancji psychotropowej był przedmiotem przestępstwa przypisanego P. D.. Przepis art. 59 ust. 1 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wskazuje na konieczność wskazania rodzaju określonej substancji jaka była udzielona innej osobie. Przepisy przywołanej ustawy w art. 4 pkt 25 i 26 odwołują się do charakterystyki ww. substancji i aktów prawnych dla zdefiniowania pojęć w postaci substancji psychotropowych i środków odurzających. Za każdym razem wypełnienia wymogów z art. 413§2 pkt 1 k.p.k. konieczne jest ustalenie jaka substancja była przedmiotem czynu zabronionego poprzez odwołanie się do wskazanych elementów</p>		

<p>ww. definicji. Samo ustalenie, że przedmiotem czynu były narkotyki jedynie uprawdopodobnia, że były to substancje określone w treści przepisu art. 59 ust. 1 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Jeżeli nie zostało ściśle określone jakie były to substancje przy wykorzystaniu kryteriów z art. 4 pkt 25 i 26 ww. ustawy nie jest możliwe stanowcze ustalenie czy substancje te były tymi o jakich mowa w poszczególnych typach przestępstw objętych ustawą z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.</p>		
<p>3.3.</p>	<p>Zarzut z pkt I. c. i d. apelacji obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 5§2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości dotyczących udziału oskarżonego P. D. w obrocie narkotykami oraz udzielania tych substancji innym osobom – na niekorzyść oskarżonego oraz dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, przejawiającej się w przyznaniu waloru całkowitej wiarygodności zeznaniom świadka K. L. oraz opinii biegłego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Usprawiedliwieniem dla wspólnej oceny zasadności tych zarzutów jest fakt, że uzasadnienie apelacji nie zawiera żadnych argumentów na ich poparcie. Sam fakt podniesienia tego rodzaju zarzutów nie czyni ich zasadnymi i nie zwalnia obrońcy z obowiązku przedstawienia racji, które je uzasadniają. W szczególności taki sposób redakcji</p>		

apelacji nie powoduje przeniesienia obowiązku odnalezienia takich uchybień na sąd odwoławczy, bo nie jest rolą tego sądu zastępować obrońcę w wykonywaniu jego obowiązków. Stwierdzić więc jedynie należy, że chybiony był zarzut obrońcy naruszenia art. 5§2 k.p.k. jeżeli sąd okręgowy nie powziął żadnych wątpliwości, które rozstrzygnął na niekorzyść oskarżonego, a powinien na jego korzyść. Sąd okręgowy nie dopuścił się także obrazy art. 7 k.p.k. przy ocenie dowodu z zeznań K. L. i opinii biegłego (obrońca nie określił o jakiego biegłego chodziło, choć w sprawie wykonana została więcej niż jedna opinia), ponieważ obrońca nie wskazał na żadne błędy tego sądu popełnione przy analizie tych dowodów, więc nie było powodów, by uważać, że ocena tych dowodów została dokonana sprzecznie z wymogami art. 7 k.p.k., jeżeli nawet obrońca nie wskazał na czym ta dowolna ocena dowodów miała polegać.

3.4.

Zarzut z pkt II apelacji błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, poprzez przyjęcie, że oskarżony P. D. brał udział w transakcjach narkotykowych określonych w sentencji wyroku.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych opiera się na założeniu, że dowody przeprowadzone zostały na rozprawie głównej w sposób prawidłowy i zostały one ocenione w zgodzie z wymogami art.

<p>7 k.p.k. Istotą zatem tego uchybienia jest wykazanie, że sąd pierwszej instancji wyprowadził błędne wnioski z treści dowodów, które za wiarygodne zostały uznane. obrońca nie wskazał natomiast na żadne informacje wywodzone z dowodów, które stały się podstawą ustaleń sądu okręgowego, z których można byłoby wywieść wnioski przeciwne dokonany przez sąd ustaleniom o popełnieniu przypisanego oskarżonemu czynu. Wobec braku w tym zakresie jakichkolwiek argumentów w treści apelacji uznać należało zarzut obrońcy za niezasadny.</p>		
<p>3.5.</p>	<p>Zarzut z pkt III apelacji rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec P. D. z pominięciem okoliczności łagodzących oraz nieadekwatnym zastosowaniem okoliczności obciążających.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Argumenty obrońcy przedstawione dla uzasadnienia zarzutu nie są przekonujące. Sam bowiem fakt podjęcia pracy po opuszczeniu aresztu śledczego przez oskarżonego nie może być poczytywany za okoliczność, która mogłaby wpłynąć na obniżenie kary wobec oskarżonego, ponieważ nie znosi ona negatywnych następstw zachowań sprawcy, który uczynił sobie stałe źródło dochodu z przestępczej działalności, z której w krótkim czasie osiągnął poważne korzyści majątkowe. Zwrócić też należy uwagę na uprzednią karalność oskarżonego za przestępstwa podobne, która nie spowodowała zmiany postawy</p>		

życiowej oskarżonego i pomimo dolegliwości jakie niesło za sobą poprzednie skazanie na karę pozbawienia wolności oskarżony ponownie podjął przestępczą działalność celem uzyskiwania bezprawnych korzyści majątkowych (2068-2070/10). Nie może stanowić również okoliczności łagodzącej fakt, że oskarżony pozostawał w stałym związku z K. R. (2), z którą wychowuje dziecko, bo właśnie z tą osobą wspólnie popełnił on przestępstwo, narażając tym samym swoje dziecko na następstwa skazania jego i partnerki. Taki brak odpowiedzialności za wychowanie dziecka nie można postrzegać jako okoliczności na korzyść sprawy. Czasookres popełniania czynu rzeczywiście nie był znaczny, lecz intensywność działalności oskarżonego w tym zakresie już znaczna była, o czym świadczy skala bezprawnie uzyskanych korzyści majątkowych w tym czasie. Z okoliczności przedstawionych przez obrońcę nie można było zatem wywieść argumentów za obniżeniem orzeczonych wobec oskarżonego kar, które uznać należało za współmierne do społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów i jego stopnia winy. Za odpowiadające dyrektywę wymiaru kary uznać także należało orzeczenie dotyczące kary łącznej tym bardziej, że w tym zakresie obrońca żadnych zarzutów nie podnosił.

Wniosek

Wniosek o uniewinnienie oskarżonego od popełniania czynu opisanego w pkt II a/o oraz złagodzenie kary za czyn opisany w pkt III, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie oskarżonego i przekazanie sprawy

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

do ponownego rozpoznania sądowni okręgowemu.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Konsekwencją uwzględnienia zarzutu z pkt I. b. apelacji było dokonanie zmian w treści przypisanego w pkt I zaskarżonego wyroku czynu poprzez wyeliminowanie ustaleń dotyczących tych substancji w odniesieniu, do których nie było możliwe kategorię określenie jaki rodzaj środka odurzającego, bądź substancji psychotropowej stanowią. Nie zasługiwał na uwzględnienie z tego powodu wniosek o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu z pkt II a/o z uwagi na prawidłowe ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji w pozostałej części zachowań przypisanych tym czynem oskarżonemu. Nie zasługiwał także na uwzględnienie wniosek o uchylene wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ponieważ nie występowały warunki dla takiego rozstrzygnięcia z art. 437§2 k.p.k.</p>		
3.6.	<p>Apelacja obrońcy oskarżonych K. R. (1) i D. D. (2)</p> <p>Zarzut z pkt 1. a) apelacji mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia obraży przepisów postępowania tj. naruszenia art. 5§2 k.p.k.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

W treści zarzutu odwołujący wskazuje bez ich konkretyzacji na wątpliwości jakie rozstrzygnięte zostały na niekorzyść oskarżonych oraz na wątpliwości, jakich nie wziął pod uwagę sąd pierwszej instancji, a które powinny zostać przez niego zauważone. Bezskuteczne jednak okazało się doszukiwanie się wskazania takich wątpliwości w treści uzasadnienia środka odwoławczego. Poza powołaniem się na pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Białymstoku obrońca nie prowadzi żadnych rozważań dotyczących obrazy art. 5§2 k.p.k. Sam bowiem fakt, że wedle odwołującego w sprawie mogą występować konkurencyjne wersje zdarzenia poza ustaleniami dokonanymi przez sąd pierwszej instancji nie prowadzi do wniosku, że występują wątpliwości, które należałoby rozstrzygać na korzyść oskarżonych. Ta bowiem alternatywna wersja musi być bowiem równie prawdopodobna jak ta, jaką przyjął sąd okręgowy jako podstawę skazującego orzeczenia. W szczególności wersją o takim znaczeniu nie może być teza o tym, że oskarżeni w trakcie prowadzonych między sobą rozmów telefonicznych rozmawiali na temat wymiany między sobą różnymi rodzajami filmów – komedii i horrorów, pożyczania sobie pieniędzy, czasopism czy też napojów energetycznych. Warto w tym kontekście zwrócić uwagę, że oskarżeni, którzy mieli się wymieniać filmami nigdy jak wynika z rozmów zarejestrowanych w trakcie kontroli operacyjnej nie posługiwali się tytułami tych komedii i horrorów. Należałoby zatem zakładać, że pomimo chęci zobaczenia określonej kategorii filmu nie byli zainteresowani jak

był tytuł tego filmu. Hipoteza taka oderwana jest od rzeczywistości, bo przecież dla sympatyków kina ma jednak znaczenie nie tylko gatunek filmowy, ale również jaki konkretnie film miałby zostać obejrany. Podobnie w przypadku czasopism istotne jest to nie tylko jaki to rodzaj czasopisma np. (...), ale również jaka jest jego zawartość, która może czytelnika zainteresować. O dziwo rozmówcy nie byli zainteresowani tym, co można było w takim czasopiśmie zobaczyć, albo przeczytać, ale jedynie rodzajem tego czasopisma. Jeżeli zatem obrońca kwestionuje, by tego rodzaju określenia maskowały rozmowy na temat narkotyków, bo prowadzi to do „ślepego zaułku”, to jednak przyjęcie wskazanej tezy odwołującego ociera się o śmieszność i prowadzi do absurdu. Sąd odwoławczy całkowicie podziela rozumowanie sądu dotyczące charakteru rozmów prowadzonych przez oskarżonych i sposobu kamuflażu ich rzeczywistej treści. Już niezależnie przecież od konkretnych wywodów sądu pierwszej instancji dotyczących poszczególnych transakcji sąd dysponował również innymi dowodami, które uwiarygodniały fakt, że oskarżeni, których rozmowy zostały zarejestrowane w trakcie kontroli operacyjnej, zajmowali się obrotem narkotykami i ich udzielaniem. Wyraźnie to bowiem wynika z wyjaśnień oskarżonej K. R. (2), bo nawet z przytaczanych wybiórczo przez obrońcę jej relacji z rozprawy głównej jasno wynikało, że obaj oskarżeni D. i R. w takich czynnościach uczestniczyli. Zarzut obrońcy uznać należało zatem za chybiony, ponieważ ta alternatywna dla ustaleń sądu okręgowego wersja wydarzeń przedstawiona przez odwołującego nie spełniała żadnych

<p>warunków prawdopodobieństwa jako sprzeczna ze wskazaniami doświadczenia życiowego i dowodami, na jakich sąd pierwszej instancji opierał swoje ustalenia.</p>		
<p>3.7.</p>	<p>Zarzut z pkt 1. b) apelacji mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia obrazu przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. polegającej na popadnięciu przez Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie w dowolność ocen w zakresie uznania za niewiarygodne w znacznej części wyjaśnień oskarżonych K. R. (1) i D. D. (2), jak też nieprawidłowej ocenie innych dowodów - wyjaśnień współoskarżonych – K. R. (2) oraz P. D., a także zeznań świadków przesłuchanych na etapie sadowym, a nadto innych dowodów nieosobowych , w tym materiałów uzyskanych w toku kontroli operacyjnej , a nadto wydanych w tej sprawie opinii biegłego z dziedziny slangu przestępczego i narkotyków.</p> <p>Zarzut z pkt 1. c) apelacji mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia obrazu przepisów postępowania tj. naruszenia art. 424 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Wbrew twierdzeniom obrońcy uzasadnienie wyroku sądu pierwszej instancji w bardzo szczegółowy sposób odnosi się do oceny dowodów, jakie stanowiły podstawę jego ustaleń. W tym zakresie załącznik do tego uzasadniania, który koncentruje się na omówieniu wszystkich rozmów wypełnia całkowicie wymogi</p>		

z art. 7 k.p.k. Obszerność tych wywodów, skrupulatność w analizie okoliczności związanych z poszczególnymi rozmowami zarejestrowanymi w trakcie kontroli operacyjnych, stanowiła poważne wyzwanie dla odwołującego, ponieważ faktycznie do żadnych z tych wywodów krytycznie się obrońca nie odniósł. Wystarczyło zapoznać się z treścią załącznika do uzasadniania wyroku, by przekonać się o tym, że w odniesieniu do każdej omówionej tam rozmowy sąd pierwszej instancji oceniał także dowody osobowe, które z taką rozmową miały związek. Zarzut art. 410 k.p.k. jest zatem całkowicie chybiony, bo wszelkie okoliczności niezbędne dla dokonywanych przez sąd okręgowy ustaleń wywodzonych z zarejestrowanych rozmów telefonicznych, zostały uwzględnione, a obrońca nie wskazał na żadne konkretne informacje wynikające ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, które zostałyby pominięte przez sąd przy przyjętych za podstawę orzeczenia ustaleniach. W szczególności gdy chodzi o świadków na jakich powoływał się obrońca w apelacji D. C., S. K., P. K. (2), M. S. L. K., Ł. D., Ł. B., A. J., M. S., A. M., D. K., B. B. (2), A. S., J. S., S. Z., D. Z., T. K. pod poz. 18, 2, 16, 154, 8, 1, 16, 29, 63, 15, 82, 105, 127, 163, 167, 17, 16, 12, 17, 35, 170, 49, 2, 85, 95, 98, 103, 133, 162, 39, 59, 60, 8, 17, 32, 1, 7, 30, 28, 40, 50, 72, 161, 108, 3, 2, 3, 9, 23, 24, 48, 50, 61, 34, 65, 22, 30, 74, 113, 117 w odniesieniu do poszczególnych rodzajów narkotyków sąd pierwszej instancji odwołał się do zeznań tych osób i w odpowiednim zakresie wypowiedzi tych świadków ocenił. Pomimo, że obrońca na te zeznania się powoływał nie odniósł się do wywodów sądu

dotyczących tych zeznań. Nie wszystkie zresztą zasługiwały na tą samą uwagę, szczególnie w sytuacji, gdy świadkowie kwestionowali, by używali określonego nr telefonu, albo nie rozpoznali swojego głosu w odtwarzanej im rozmowie. Dotyczyło to też innych powołanych przez odwołującego w treści apelacji świadków S. R., P. K. (2), M. K., których zeznania niczego do sprawy wniesić nie mogły. obrońca jednak podnosząc zarzut obrazy art. 7 k.p.k. nie powinien jednak ograniczać się wyłącznie do wskazania, że w jego ocenie treść zeznań świadków może przemawiać za ustaleniami odmiennymi niż powziął je sąd pierwszej instancji, a powinien wskazać na uchybienia w ocenie tych dowodów, które doprowadziły sąd do błędnych ustaleń faktycznych. Nawet jeżeli obrońca odwołuje się do konkretnych wypowiedzi niektórych z ww. świadków pomija rozumowanie sądu, które doprowadziło do nieuwzględnienia tego rodzaju wypowiedzi przy dokonywanych przez sąd okręgowy ustaleniach. Dla wykazania obrazy art. 7 k.p.k. nie jest wystarczające przeciwstawienie treści określonych dowodów ustaleniom sądu pierwszej instancji, a do tego sprowadza obrońca swoje rozważania dotyczące przesłuchań świadków i co czyni zarzut apelacji w tym zakresie za nieskuteczny.

Podobnie nie może zostać uznany omawiany zarzut za skuteczny gdy obrońca neguje prawidłowość oceny wyjaśnień oskarżonych dokonanej przez sąd okręgowy uchylając się od próby nawet odniesienia do wywodów sądu dotyczących konkretnych rozmów zarejestrowanych w trakcie kontroli operacyjnej z udziałem oskarżonych. Przecież

nie może takich uwag obrońcy zastąpić stwierdzenie, że odwołujący szerszą analizę poszczególnych rozmów dotyczących oskarżonych przedstawi po uzupełnieniu przez sąd pierwszej instancji uzasadnienia wyroku. Uzupełniać bowiem uzasadniania wyroku nie ma powodu, bo w odniesieniu do poszczególnych rodzajów narkotyków sąd okręgowy, poza częścią wstępną załącznika do uzasadniania wyroku chociażby pod poz. 13, 96, 4, 25, 38, 20, 24, 29 w odniesieniu do D. D. (2) oraz pod poz. 1, 4, 5, 13, 18, 20, 25, 37, 45, 79, 3, 13, 42 w odniesieniu do K. R. (1) załącznika do uzasadniania wyroku, ocenił i oddał analizie dowody, które stanowiły dla niego podstawę przyjętych ustaleń faktycznych. Brak w apelacji obrońcy jakichkolwiek krytycznych uwag dotyczących tych rozważań. Ich treść natomiast nie daje podstawy by uważać, że sąd pierwszej instancji w zakresie przedstawionej w tym zakresie analizy dowodów dopuścił się błędów mających wpływ na treść orzeczenia.

Nie mogły posłużyć do wykazania obrazy art. 7 k.p.k. przytoczone wybiórczo wyjaśnienia oskarżonej K. R. (2) z rozprawy głównej z 26.02.2018 r. (a nie jak wskazał obrońca z 26.02.2020 r.), albowiem charakterystyczne dla ich treści było to, że szeregu okoliczności oskarżona już nie pamiętała i było to zresztą najczęściej powtarzane w trakcie przesłuchania przez nią słowa. Sąd okręgowy nie czynił jednak ustaleń dotyczących poszczególnych transakcji na podstawie wyjaśnień oskarżonej z etapu postępowania sądowego. Znowu przedstawiona w załączniku do uzasadniania wyroku analiza rozmów telefonicznych

zarejestrowanych w trakcie kontroli operacyjnej oraz wyjaśniania ze śledztwa tej oskarżonej wykorzystane zostały za podstawę tych ustaleń. obrońca nie przedstawił żadnych argumentów, które mogły by być powodem uznania relacji K. R. (2) ze śledztwa za niewiarygodne, a zatem zasadnie przez sąd pierwszej instancji za podstawę ustaleń uwzględnione zostały te wypowiedzi oskarżonej, które opierały się na lepszej jej pamięci, ponieważ fakty, o jakich opowiadała pochodziły ze zbliżonego okresu do czasu jej pierwszych przesłuchań. Przytoczone zatem przez obrońcę wyjaśnienia oskarżonej były jedynie świadectwem zapomnienia szeregu faktów, o jakich wcześniej opowiadała, uzupełniania luk pamięciowych o informacje, które mogły nie odpowiadać prawdzie. Wartość tych relacji była ograniczona wobec pewnych i spójnych wyjaśnień oskarżonej z postępowania przygotowawczego. Relacje z rozprawy głównej nie mogą zostać zatem wykorzystane dla podważenia wiarygodności jej wcześniejszych wypowiedzi dotyczących oskarżonego D. D. (2) i K. R. (1), bo oskarżona nie miała żadnego powodu, by osoby te wówczas fałszywie pomawiać. Również obrońca na taki nie wskazał.

Innym dowodem jaki był przedmiotem analizy obrońcy był dowód z opinii biegłego z dziedziny slangu przestępczego. Rzeczywiście w opinii pojawiały się twierdzenia, które nie miały kategorię charakteru, ale materia opinii mogła też wymykać się jednoznacznym ocenom, bo dla maskowania treści rozmów P. D. i jego rozmówcy mogli używać indywidualnych

zwrotów przyjętych wyłącznie przez nich na potrzeby dokonywanych transakcji. Dlatego też zasadnie sąd okręgowy krytycznie podszedł do wywodów opinii i z uwzględnieniem treści przeprowadzonych dowodów wykorzystał ją w tym zakresie, w jakim w jego ocenie miała wiarygodny charakter i była przydatna dla sprawy. Na szczególną uwagę zasługują te fragmenty uzasadniania wyroku, w których sąd czyni własne swobodne rozważania na temat znaczenia używanych dla kamuflażu przez oskarżonego i jego rozmówców zwrotów, a które odkodowuje na podstawie zestawienia poszczególnych rozmów dotyczących analizowanej transakcji z treścią innych rozmów oraz innymi dowodami. Wzorcowo rozważania te są przez sąd prowadzone (choćby analizy odnoszące się do marihuany zawarte pod poz. 9, 10, 13 z załącznika do uzasadniania wyroku), a brak ze strony obrońcy argumentów na podważenie ich prawidłowości jedynie takie twierdzenie potwierdza. Obrońca zatem przecenia znaczenie kwestionowanej opinii, bo jej treść i wnioski zostały wykorzystane przez sąd okręgowy przy wypełnieniu wymogów z art. 7 k.p.k. dla prowadzonych ustaleń faktycznych, tylko w tym zakresie, w jakim znalazła ona oparcie w całokształcie okoliczności sprawy, które sąd pierwszej instancji zawsze zestawiał przy analizie treści poszczególnych rozmów dotyczących określonych transakcji narkotykowych. Obrońca nie wskazał na żadne takie okoliczności ujawnione w toku rozprawy głównej, albo nieujawnione, które pominięte zostały przy dokonywanych przez sąd okręgowy analizach rozmów.

Już tylko na koniec tych rozważań dotyczących poszczególnych dowodów w związku z treścią postawionego zarzutu, bo w tym zakresie nie miał on odniesienia w uzasadnianiu apelacji, stwierdzić należy, że sąd okręgowy nie dopuścił się także dowolnej oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonego P. D.. Poza przyznaniem się do posiadania narkotyków jego stanowisko procesowe polegało na negacji postawionych mu zarzutów, więc nie wносиło ono żadnych treści do materiału dowodowego. Mogło ono być zatem oceniane w kontekście innych dowodów, które za wiarygodne zostały uznane, a które wykazały, że oskarżony dopuścił się przypisanych mu czynów. obrońca nie podniósł żadnych argumentów, które taką ocenę mogłyby zmienić.

Oczywiście spośród zarzutów dotyczących obrazu przepisów postępowania chybnym był również zarzut naruszenia art. 424 k.p.k. powiązany z obrazą art. 410 k.p.k. Z uwagi na treść art. 455a k.p.k. uchybienia dotyczące uzasadniania wyroku nie mogą stanowić przyczyny uchylenia wyroku, a o to przecież obrońca wnosił. Dotychczas przeprowadzone wywody nie potwierdziły natomiast, by sąd okręgowy dopuścił się obrazu art. 410 k.p.k., bo zarówno wyjaśnienia K. R. (2) jak i zeznania świadków uwzględnione zostały przy prowadzonych przez sąd ustaleniach faktycznych w zakresie, w jakim były one przydatne dla tych ustaleń i w jakim za wiarygodne zostały uznane. obrońca nie przedstawił żadnych argumentów na to, że powinny być uwzględnione w szerszym zakresie, bo nie udało mu się skutecznie

oceny dowodów przeprowadzonej przez sąd okręgowy podważyć.

W zakresie tego ostatecznego zarzutu obrońca w jego treści kwestionuje również sposób uzasadnianie wymiaru kary wobec oskarżonych. W uzasadnieniu apelacji w ogóle tego wątku nie rozwija i nie czyni nawet starań by wykazać na czym ten brak odpowiedniości w przedstawieniu motywów, jakimi kierował się sąd pierwszej instancji wymierzając kary oskarżony, polegał. Wobec braku w tym zakresie jakichkolwiek wywodów obrońcy stwierdzić jedynie należy, że z uwagi na zmianę kwalifikacji prawnej przypisanych oskarżonym czynów zarzut ten stracił na znaczeniu, gdyż kary te musiały zostać podwyższone z uwagi na dolne granice kary pozbawienia wolności przewidzianej za czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

3.8.

Zarzut z pkt 2 apelacji błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, polegające na na nietrafnym przyjęciu, iż oskarżeni K. R. (1) i D. D. (2) dopuścili się przypisanych im przestępstw, w sytuacji gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego prowadzi do wniosków odmiennych.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych postawiony skutecznie może zostać wówczas gdy nie jest kwestionowana ocena dowodów dokonana przez sąd, która stanowiła podstawę takich ustaleń. W związku

z tym, że zarzut dowolnej oceny dowodów okazał się chybiony nie ma podstaw by uznać, że na podstawie uznanych za wiarygodne dowodów, sąd pierwszej instancji dokonał błędnych ustaleń faktycznych. Odwołujący nie przedstawił również żadnych racji, które wykazałyby, że z treści tych dowodów można wyprowadzić odmienne od sądu wnioski dotyczące sprawstwa oskarżonych. Ten szablonowy zarzut nie znalazł w treści apelacji odzwierciedlenia w żadnych przekonywujących rozważaniach.

3.9.

Zarzut alternatywnie podniesiony naruszenia prawa materialnego poprzez nieprawidłową wykładnię i niewłaściwe zastosowanie przy ustalonym przez sąd pierwszej instancji stanie faktycznym i opisie czynów zarzucanych oskarżonym przestępstw – w przypadku K. R. (1) – z art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a nadto z art. 59 ust 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zamiast prawidłowej kwalifikacji z art. 56 ust. 2 i art. 59 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii – w przypadku D. D. (2) - z art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a nadto art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zamiast prawidłowej kwalifikacji z art. 56 ust. 2 i art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a nadto wobec D. D. (2) nieprawidłowe zastosowanie przepisu art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy jednoczesnym wcześniejszym opisie czynu i ustalonym stanie faktycznym, według których oskarżony miał posiadać 1 porcję nieustalonego narkotyku.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut obrońcy nie ma żadnego odzwierciedlenia w treści uzasadnienia apelacji. Nie podaje odwołujący żadnych powodów, które miałyby przekonywać, by czyny przypisane oskarżonym uznać za wypadki mniejszej wagi, w szczególności w sytuacji, gdy ich przedmiotem w odniesieniu do czynów polegających na obrocie narkotykami były środki odurzające i substancje psychotropowe pozwalające na odurzenie kilkudziesięciu osób. W odniesieniu natomiast do D. D. (2) wskazać należy, że przedmiotem posiadania przez oskarżonego była również amfetamina co oczywiście uzasadniało dokonanie oceny prawnej z perspektywy ustawy z 29.07.2005 r.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych od zarzucanych im czynów.</p> <p>Alternatywnie wniosek o zmianę kwalifikacji prawnej czynów zarzucanych oskarżonym w odpowiednim wskazanym zakresie i wymierzenie za te czyny innych rodzajowo kar, mianowicie kar grzywny.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>W związku z tym, że nie zostały uwzględnione zarzuty apelacji niezasadne okazały się wnioski apelacji również te alternatywne.</p>		
<p>3.10.</p>	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego P. K. (1).</p> <p>W zakresie czynu z pkt VIII wyroku (w rzeczywistości pkt VIII odnosił się do odpowiedniej pozycji z aktu oskarżenia) zarzut z pkt I błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Wedle obrońcy zebrany materiał dowodowy nie daje podstaw do ustalenia, że oskarżony brał udział w obrocie 700 gram marihuany i 200 gram mefedronu. W tym zakresie odwołujący powołał się na stanowisko prokuratora zajęte na rozprawie głównej (pkt a zarzutu tiret pierwszy i drugi). Stwierdzić zatem należy, że sąd okręgowy w załączniku do uzasadniania wyroku wskazał pod poz. 99 w zakresie dotyczącym transakcji marihuaną dowody w postaci rozmów telefonicznych z udziałem P. D. i K. L. oraz wyjaśniania i zeznania tego świadka, które pozostając ze sobą w korelacji stanowiły podstawę ustaleń sądu w części dotyczącej przypisanego P. K. (1) w pkt XIV wyroku czynu a zarzucanego w pkt VIII aktu oskarżenia. Pierwsza zatem teza zarzutu jest</p>		

całkowicie chybiona. Stwierdzić też dalej należy, że bez znaczenia dla kontroli zaskarżonego orzeczenia jest to jakie stanowisko zajmował prokurator w odniesieniu do dowodów stanowiących podstawę zarzucanego oskarżonemu czynu, bo kontroli odwoławczej przed sądem apelacyjnym w toku postępowania odwoławczego wszczętego na skutek złożonej apelacji podlega wyrok sądu pierwszej instancji, a nie oświadczenia procesowe pisemne i ustne prokuratora. Niezależnie od ich treści nie mają one znaczenia dla rozstrzygnięcia sądu odwoławczego w tej sprawie.

W odniesieniu do wywodów obrońcy zawartych w pkt b) zarzutu I apelacji stwierdzić należy, że istotą czynu przypisanego oskarżonemu w pkt XIV wyroku było to, że nabył on narkotyki i w ten sposób dopuścił się czynu polegającego na biernym udziale w obrocie narkotykami. Bez znaczenia dla oceny czynności wykonawczych w tym zakresie z perspektywy znamion czynu z art. 56 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii jest to co sprawca tego czynu chciał zrobić z narkotykami czy wprowadzić je dalej do obrotu, czy też udzielić tych narkotyków innym osobom. Jeżeli natomiast obrońca w pierwszej kolejności podnosi zarzut błędu w ustaleniach faktycznych to sprzeczne z taką konstrukcją zarzutu jest kwestionowanie wiarygodności dowodu, z którego treści wyprowadzone miały zostać błędne ustalenia faktyczne. Albo bowiem dowód jest niewiarygodny i nie może stanowić podstawy ustaleń, albo jest wiarygodny, a jedynie wyprowadzone z jego treści zostały błędne wnioski, bo prawidłowa analiza tego dowodu powinna prowadzić do

odmiennych ustaleń niż przyjęte przez sąd. Wtrącenie zatem w treści zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych o tym, że zeznania K. L. są całkowicie niewiarygodne podważa sensowność stawianego zarzutu. Idąc jednak tokiem pierwotnego rozumowania obrońcy wywiedzionego z charakteru uchybienia polegającego na błędzie w ustaleniach faktycznych, stwierdzić należy, że wypowiedzi świadka dostarczają przekonujących powodów do przyjęcia, że oskarżony nabył narkotyki nie dla siebie tylko dla innych osób. Po pierwsze jest to znaczna ilość nabytych narkotyków, a po drugie dokonanie dwóch takich transakcji w krótkim odstępie czasu. Za pierwszym razem oskarżony zakupił bowiem łącznie 900 gram narkotyków, a za drugim, po miesiącu, 700 gram. Z okoliczności tych jednoznacznie wynika, że substancje te nie zostały zakupione na własny użytek, bo sprzeczne ze wskazaniami doświadczenia życiowego byłoby ustalenie, by oskarżony przez 30 dni sam 900 gram narkotyków wykorzystał. Po dokonaniu pierwszej transakcji zakupił ponownie znaczną ilość narkotyków, bo zapotrzebowanie w tym zakresie istniało ze strony innych osób, a nie samego nabywcy, który w tak krótkim czasie nie byłby w stanie użyć tak znacznych ilości narkotyków.

Nie ma znaczenia dla tych ustaleń fakt, podniesiony w pkt c) zarzutu I, że u oskarżonego nie zostały ujawnione żadne narkotyki, ponieważ przeszukanie odbyło się kilka miesięcy po dokonaniu drugiej transakcji, a jeżeli oskarżony był w stanie w trakcie miesiąca udostępnić innym osobom narkotyki (taką okoliczność przyjęć należy na

podstawie faktu zakupu kolejnej znacznej ilości narkotyków), to tym bardziej takie możliwości istniały w dłuższym niż miesiąc okresie. Nie zatem nadzwyczajnego nie ma w tym, że przy oskarżonym wskutek przeszukania żadnych narkotyków nie ujawniono. Nie jest też niczym nadzwyczajnym, że w miejscu zamieszkania sprawcy czynu polegającego na obrocie narkotykami nie są ujawniane takie substancje, bo dla ich zabezpieczenia przechowywane są one w innych miejscach niż takie, które przy pierwszych czynnościach organów ścigania stanowią przedmiot ich czynności.

Nie można również za zasadną uznać tezę wyrażoną w pkt d) zarzutu I apelacji o braku możliwości weryfikacji ilości narkotyków jaka była przedmiotem obrotu, bo w tym zakresie decydująca była ocena relacji świadka K. L. w powiązaniu z treścią prowadzonych przez niego rozmów z P. D.. Nie stanowi naruszenia standardów rzetelnego procesu oparcie ustaleń wyłącznie na treści jednego dowodu, a tym bardziej wówczas jeżeli wsparcie on znajduje w treści rozmów telefonicznych. Odnosząc się do uwag prezentowanych w zakresie tiretu 3, 4 i 5 pkt d zarzutu I apelacji stwierdzić należy, że z jednej strony sąd pierwszej instancji dysponował wypowiedziami świadka z etapu śledztwa, które potwierdził na rozprawie głównej, a z drugiej rozmowami telefonicznymi odtworzonymi świadkowi, w których rozpoznał swój głos i oskarżonego P. D.. Po odtworzeniu tych rozmów świadek nie wycofał się ze swoich pierwotnych twierdzeń dotyczących rodzaju substancji, jakie były przedmiotem obrotu. Nie są to oczywiście rozmowy między

świadkiem a P. K. (1), ale ich treść stanowi jednoznaczne nawiązanie do relacji świadka na temat transakcji z tym oskarżonym, o czym świadczy użycie takich samych zwrotów kamuflujących przedmiot transakcji oraz dwukrotne ich dokonanie w takim samym układzie osobowym.

W odniesieniu do przedmiotu tych czynności zasadnie zauważył sąd okręgowy w załączniku do uzasadniania wyroku w uwagach pod poz 99, odnoszących się do transakcji marihuaną, ujawnione świadkowi rozmowy z P. D. z 7.12.2016 r. musiały być poprzedzone inną lub innymi, o czym świadczyło zapytanie z rozmowy z godz. 7:53:07 na temat tego czy wszystko jest gotowe. Podzielić należy w tym zakresie wywody sądu pierwszej instancji, bo jednoznacznie z treści tej rozmowy wynikało, że poprzedzały ją wcześniejsze ustalenia na temat przedmiotu transakcji. W związku z tym, że rozmowa na ten temat nie została utrwalona uzupełnieniem rozmów telefonicznych z 7.12.2016 r. są oczywiście relacje K. L. z etapu śledztwa, z których jednoznacznie wynikał zakup 700 gram marihuany i 200 gram mefedronu. Dowodów tych nie należy analizować w izolacji od siebie, bo jak zasadnie wskazał sąd okręgowy interpretacja znaczenia niektórych zwrotów z treści rozmów telefonicznych możliwa była właśnie dzięki wyjaśnieniom świadka. Z jego to wypowiedzi wynikało, że wyrażenie „metry” odnosiło się do określonej ilości marihuany, a w tym przypadku 700 gram tego środka. Nie ma przy tym znaczenia dla odtworzenia rzeczywistego przebiegu zdarzeń jakie ustalenia w opisie zarzucanego czynu zawarł

prokurator, jeżeli przedmiotem oceny z perspektywy zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych jest opis czynu przypisanego, a nie zarzucanego. W tym zakresie natomiast przyjęcie przez sąd okręgowy ilości 200 gram mefedronu ma oparcie w dowodzie z wyjaśnień świadka złożonych w charakterze podejrzanego, którym nie przeczy treść zarejestrowanych rozmów. Podobnie potraktować należy informacje z jednej z rozmów telefonicznych, z których mogło wynikać, że w miejscu, w którym miały być przechowywane narkotyki była ich mniejsza ilość, bo od tej informacji do przeprowadzonej transakcji upłynęły ponad dwie godziny. Ile zatem zakupił marihuany i mefedronu oskarżony P. K. (1) przy udziale K. L. można w sposób pewny ustalić wyłącznie na podstawie relacji świadka, bo treść zarejestrowanych w trakcie kontroli operacyjnej rozmów, poza kamuflażem dla rzeczywistego ich przedmiotu, odnosiła się do poszczególnych etapów komunikacji między K. L. a P. D., poprzedzających samą transakcję. Rozmowy te nie były więc rejestracją przebiegu samej transakcji, a czynności podejmowanych przez jej strony, które do tego dopiero miały doprowadzić. To co stanowiło ostateczny przedmiot tej transakcji wynikało natomiast nie z treści tych rozmów, ale z wyjaśnień K. L., dla których były one wsparciem i nie były dla tych relacji przeciwne. Sąd okręgowy wyprowadził zatem prawidłowe wnioski z treści tych dowodów, jakie omówił pod poz. 99 załącznika uzasadniania wyroku mi nie dopuścił się w tym zakresie błędu w ustaleniach faktycznych.

W kontekście zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych całkowicie chybione są podnoszone przez obrońcę oskarżonego okoliczności związane z datą spotkania P. K. (1) z K. L. (pkt e) tiret pierwszy zarzutu I), bo przecież ustalenia te sąd pierwszej instancji oparł na treści rozmów telefonicznych z udziałem tego świadka z P. D.. Podzielić należy ocenę sądu okręgowego, z której wynikało, że nieprawidłowe wskazania daty tych transakcji wynikało z omyłki świadka, ponieważ jak wynika ze wskazań doświadczenia życiowego najbardziej podatne na zniekształcenia pamięci są informacje dotyczące umiejscowienia w czasie określonych zdarzeń. Uzasadniając zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w rzeczywistości odwołujący nie kwestionuje ustaleń sądu okręgowego dotyczących czasu przypisanego oskarżonemu czynu, ale jedynie wskazuje na rozbieżności w relacjach świadka, które nie miały wpływu na treść orzeczenia, ponieważ ustalenia te oparte zostały na innym dowodzie.

Podobny sposób rozumowania, nieprzystający do charakteru podniesionego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, obrońca zawarł w treści uwag do drugiego tiretu pkt e) zarzutu I apelacji. Wskazać należy, że okoliczności objęte treścią tych uwag nie stały się podstawą ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji. Były one bez znaczenia dla określenia znamion czynu zabronionego przypisanego oskarżonemu oraz czasu i miejsca jego popełnienia. Nie mogły zatem mieć wpływu na treść orzeczenia sądu.

Zawarte w zakresie tiretu trzeciego i czwartego pkt e) zarzutu I apelacji uwagi również nie przystawały do charakteru uzasadnianego przez odwołującego zarzutu, bo mogły one zostać wykorzystane do negacji wiarygodności świadka K. L., a nie tego, że sąd pierwszej instancji z wiarygodnych zeznań tego świadka wyprowadził błędne wnioski, co stanowi istotę zdefiniowaną pierwotnie przez obrońcę uchybienia. Argumenty te jednak nie mogą za poważane być uznane, ponieważ nawet jeżeli osoba, która chce skorzystać z nadzwyczajnego złagodzenia kary ma interes w tym by pomówić inne osoby o udział w przestępstwach, w jakich i ona uczestniczyła, to nie ma, przy takiej motywacji działania, jednak interesu, by te osoby fałszywie pomówić. Złożenie fałszywych wyjaśnień w tym zakresie nie stworzy bowiem tej osobie podstawy do zastosowania takiej instytucji prawa karnego. Oczywiście w praktyce sądowej występują sytuacje fałszywego pomówienia, ale towarzyszą im dodatkowe motywy zazwyczaj powiązane z osobistymi zaszłościami między pomawiającym, a pomówionym, których jednak odwołujący na gruncie niniejszej sprawy nie wskazuje. Nie mogą takiego fałszywego pomówienia uprawdopodobniać okoliczności opisane w pkt g) zarzutu I apelacji, bo sam fakt, że oskarżony nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu nie dowodzi, że oskarżenie nie ma podstaw faktycznych. W tym zakresie przecież istotna jest ocena dowodów oskarżenia, w tym przypadku relacji K. L., które w zestawieniu z treścią rozmów tego świadka z P. D. stanowiły wiarygodny dowód

<p>udziału w obrocie narkotykami P. K. (1).</p> <p>Całkowicie bez znaczenia dla oceny zasadności zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych są uwagi przedstawione przez obrońcę w pkt f i h) zarzutu I apelacji, bo odwołują się one do treści uzasadniania aktu oskarżenia, a przecież przedmiotem kontroli odwoławczej nie jest akt oskarżenia, a zaskarżony wyrok sądu okręgowego.</p> <p>W pkt i) zarzutu I apelacji obrońca przedstawia tezę, która całkowicie nie odpowiada prowadzonym przez sąd pierwszej instancji rozważaniom, bo przecież wprost i ściśle ustalenia sądu odnoszące się do P. K. (1) oparte były na wyjaśnieniach K. L.. O jakich to domysłach, przypuszczeniach pisze obrońca nie wiadomo, jeżeli właśnie treść relacji świadka stanowi wyraźną podstawę dla dokonanych przez sąd ustaleń.</p>		
<p>3.11.</p>	<p>W zakresie czynu z pkt IX wyroku (w rzeczywistości pkt IX odnosił się do odpowiedniej pozycji z aktu oskarżenia) zarzut z pkt II błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W zakresie tego zarzutu obrońca kwestionuje fakt, że wyłącznie na podstawie jednego dowodu sąd poczynił ustalenia faktyczne dotyczące czynu przypisanego oskarżonemu w pkt XV wyroku. Nie ma żadnego powodu, by w świetle prawidłowo zastosowanego przepisu art. 7 k.p.k. negować możliwość</p>		

przyjęcia, że wyłącznie jeden dowód może stanowić podstawę skazującego orzeczenia. Zdarza się tak wielokrotnie, a w sprawach dotyczących obrotu narkotykami bardzo często, bo przecież stronami takiej transakcji są zazwyczaj dwie osoby, więc trudno byłoby wymagać w braku świadków tych czynności, by jeszcze inne dowody mogły zostać wykorzystane dla potwierdzenia takiego faktu. Nie jest też możliwe zazwyczaj zabezpieczenie przedmiotu takich czynności, jeżeli osoby uczestniczące w takich transakcjach relacjonują je z perspektywy nieraz długiego czasu, co przecież nie podważa, że do takich czynności dochodziło. Dlatego istotna dla wykorzystania takiego dowodu jest ocena wiarygodności uczestnika takiego czynu. Poza przywołaniem natomiast przez obrońcę uzasadniania sądu pierwszej instancji dla pozytywnej oceny wiarygodności świadka K. L. w zakresie omawianego zdarzenia, odwołujący nie przedstawia żadnych argumentów, które pozwoliłyby na podważenie zasadności tych twierdzeń sądu okręgowego. Rzeczywiście można jedynie powtórzyć, że informacje podane przez K. L. odnośnie dwóch nieporównywalnie większych transakcji narkotykowych znalazły potwierdzenie w zabezpieczonych w sprawie podsłuchach i dlatego brak było jakichkolwiek logicznych podstaw do zakwestionowania tego, co powiedział on na temat przekazania mu marihuany przez P. K. (1). Jak zasadnie stwierdził sąd pierwszej instancji doszło do nieodpłatnego przekazania narkotyku, P. K. (1) nie odniósł z tego żadnego zysku, a z perspektywy transakcji opisanych w pkt. VIII aktu oskarżenia, zdarzenie to miało praktycznie marginalne znaczenie.

<p>Te zaś okoliczności przeczą temu, aby K. L. składał na ten temat fałszywe wyjaśnienia i zeznania. Obrońca nie przedstawił żadnych argumentów, które mogłyby takie rozumowanie zakwestionować. Było ono zgodne ze wskazaniami doświadczenia życiowego i nie było sprzeczne z żadnymi z reguł prawidłowego rozumowania.</p> <p>W związku z tym, że odwołujący w odniesieniu do okoliczności wskazanych w pkt b) zarzutu II apelacji nie podaje żadnych nowych argumentów odwołać się jedynie należy do odpowiednich uwag sądu odwoławczego dotyczących tego zakresu zarzutu odnoszącego się do czynu z pkt VIII a/o.</p>		
Wniosek		
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego P. K. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów i ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Z uwagi na to, że zarzuty apelacji obrońcy nie zostały uwzględnione to niezasadne okazały się wnioski apelacji.		
3.12.	Apelacja prokuratora. Zarzut obraży przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>k.p.k. polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów oraz nie uwzględnienia wszystkich okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonych poprzez uznanie za niewiarygodne tej części zeznań świadka K. L. i wyjaśnień oskarżonej K. R. (2), z których wynika, że wszyscy oskarżeni brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez P. D. (...).</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut jaki podniósł prokurator jest niezasadny w stopniu oczywistym. Treść uzasadniania tego zarzutu stanowią bowiem wyłącznie rozważania prokuratora na temat tego na czym polega zorganizowanych charakter grupy przestępczej w rozumieniu art. 258§1 k.k. z odwołaniem się do szeregu orzeczeń sądów powszechnych. Razi jednak w tych wywodach całkowite oderwanie od treści przeprowadzonych w sprawie dowodów. Szczególnie rażące jest to w odniesieniu do wyjaśnień i zeznań K. L., bo przecież świadek ten w niniejszej sprawie opowiadał jedynie o dwóch transakcjach z udziałem P. D. i nie miał żadnej wiedzy na temat jego relacji z oskarżonymi K. R. (2) D. D. (2) i K. R. (1). To przecież z jego wyjaśnień wynikało, że co prawda rozpoznał on D. D. (2) i K. R. (1) jako osoby znane mu z widzenia, ale jednocześnie świadek dodawał, że nie wie kim są te osoby i nie ma z nimi nic wspólnego (k. 63). W jaki sposób świadek K. L. miałby zatem mieć wiedzę o udziale tych osób w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez P. D. nie wiadomo, a co tylko świadczy o braku</p>		

pokrycia dla twierdzeń prokuratora w treści zgromadzonych w sprawie dowodów. Kiedy zatem prokurator odwołuje się do relacji tego świadka, z których ma spójnie, logicznie i z wieloma szczegółami wynikać działalność oskarżonych w zakresie zorganizowanej grupy przestępczej (str. 6 apelacji), to faktycznie odwołuje się on do zeznań, które w ogóle w materiale dowodowym nie istnieją i stanowią jedynie fikcyjne wyobrażenie prokuratora o treści tych relacji.

Pomimo, że inna osoba K. R. (2), do której odnosi się treść zarzutu prokuratora, wypowiedziała się na temat relacji między nią, P. D. oraz D. D. (2) i K. R. (1) to jednak dla uzasadniania postawionego zarzutu prokurator nie powołuje się na żadne konkretne wypowiedzi tej oskarżonej, które miałyby potwierdzać istnienie takiej zorganizowanej grupy przestępczej. Powtórzyć należy, że wywody prokuratora mają charakter abstrakcyjny, oderwany od treści dowodów, bo na żadne konkretne wypowiedzi oskarżonej się nie powołuje.

Prokurator potwierdza, że zarejestrowane rozmowy telefoniczne nie mogą stanowić wyłącznego dowodu istnienia takiej zorganizowanej grupy przestępczej. Nie neguje zatem oceny tych rozmów przedstawionej przez sąd pierwszej instancji, a jedynie stwierdza, że rozmowy te mogą mieć znaczenie suplementarne wobec nie pozostawiających wątpliwości relacji K. L. i K. R. (2). Mając na uwadze uprzednie uwagi dotyczące zeznań K. L. to oczywiście treść tych rozmów nie może mieć nie tyle suplementarnego znaczenia dla relacji tego świadka,

ale po prostu żadnego. W przypadku zaś wyjaśnień K. R. (2) prokurator nie przedstawia nie tylko żadnych konkretnych jej wypowiedzi dotyczących istnienia zorganizowanej grupy przestępczej, ale również nie przedstawia na czym polegała dowolna ocena dowodów sądu pierwszej instancji przy analizie wyjaśnień oskarżonej. Nie ma bowiem w treści wypowiedzi K. R. (2) żadnego wsparcia dla twierdzeń prokuratora o tym, że np. oskarżeni czerpali korzyści z działalności w grupie przestępczej poprzez poczucie ochrony przed konkurencyjnymi grupami przestępczymi (str. 5 apelacji). Oskarżona nic na ten temat nie mówiła, a w szczególności na temat ochrony jaką mieliby stwarzać pozostali oskarżeni dla niej przed konkurencyjnymi grupami przestępczymi. Prokurator powołuje się na to, że P. D. był ogniwem w łańcuchu dostawców narkotyków (str. 6 apelacji), ale trudno doszukiwać się w wyjaśnieniach K. R. (2) jakichkolwiek informacji na temat „łańcucha dostawców” narkotyków, więc twierdzenie odwołującego znowu jest oderwane od zebranego w sprawie materiału dowodowego. Nie ma zatem też powodu uznawać za prokuratorem, że to w interesie tego „łańcucha dostawców” P. D. zorganizował z pozostałymi oskarżonymi system sprzedaży narkotyków, bo jeżeli nie ma dowodu na taki łańcuch dostawców to też nie ma dowodu na to, że w ich interesie cokolwiek zorganizowano. Prokurator dalej powołuje się na jakiś stały system nabywania narkotyków, cen, systematyczny ustalony sposób płatności między oskarżonymi na temat którego oczywiście K. L. nie miał żadnej wiedzy, ale o którym również żadnej wiedzy nie miała

sama K. R. (2), bo na ten temat nie wyjaśniała i prokurator nie przedstawił żadnych konkretnych wypowiedzi tej oskarżonej, które mogłyby podważyć dokonaną w tym zakresie przez sąd pierwszej instancji ocenę tego dowodu. Odwołujący używa szablonowych zwrotów, wypracowanych w orzecznictwie sądów powszechnych, dla opisu wyimaginowanej grupy przestępczej, ale nie odwołuje się do żadnych konkretnych treści z dowodów, jakie zostały na rozprawie przeprowadzone, a które w jakikolwiek sposób mogłyby potwierdzić taki rozmach działalności grupy przestępczej kierowanej przez P. D., jaki w apelacji prokurator opisuje. Zarzut apelacji uznać zatem należało za całkowicie niezasadny, a ogólnikowe, zasadniczo tylko teoretyczne rozważania odwołującego w tym zakresie za oderwane od zebranych w sprawie dowodów, na które zresztą w odniesieniu do ich konkretnych treści, odwołujący nawet się nie powoływał.

3.13.

Zarzut obraży przepisów prawa materialnego tj. art. 56 ust. 3 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez jego niezastosowanie jako podstawy prawnej skazania i wymiaru kary w stosunku do oskarżanych K. R. (1), D. D. (2) i K. R. (2) w zakresie czynów z ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, podczas gdyż ustaleń przewodu sądowego dowodnie wynika, że wymienieni oskarżeni wprowadzili do obrotu środki odurzające i substancje psychotropowe w znacznej ilości.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Zarzut należało uznać za zasadny. Sąd okręgowy zmienił w tym zakresie kwalifikację prawną czynów zarzucanych ww. oskarżonym z typu kwalifikowanego występkę polegającego na udziale w obrocie narkotykami na typ podstawowy takiego czynu. Pomimo obszerności i wzorcowego charakteru uzasadnienia wyroku w pozostałym zakresie dotyczącym ustaleń faktycznych i oceny dowodów są pierwszej instancji w bardzo powierzchowny sposób odniósł się do kwestii oceny prawnej czynów przypisanym oskarżonym w tej części w jakiej właśnie nastąpiła zmiana ich kwalifikacji prawnej. Sama faktyczna negacja przyjęcia, że przedmiotem obrotu była znaczna ilość narkotyków, odrywa takie twierdzenia od dotychczasowej wykładni pojęcia „znaczne ilości” z art. 56 ust. 3 ustawy z 25.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, która nosi cechu utrwalonej i zaakceptowanej w orzecznictwie sądów powszechnych, Sądu Najwyższego, a nawet Trybunału Konstytucyjnego. W wyroku z 14.02.2012 r., P 20/10, OTK-A 2012, nr 2, poz. 15 Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że art. 62 ust. 2 oraz art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2012 r. poz. 124), w zakresie użytego znamienia "znacznej ilości" wymienionych w nich substancji, są zgodne z art. 42 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Podstawą dla takiego stwierdzenia była właśnie utrwalona linia orzecznicza oparta przede</p>	

wszystkim na stanowisku Sądu Najwyższego wyrażanym w szeregu sprawach. Jak to wskazał w treści uzasadniania wyroku Trybunał: „Mimo wskazanych wyżej argumentów za uznaniem, że posłużenie się przez ustawodawcę kryterium "znacznej ilości" narkotyków mieści się w standardach konstytucyjnych, ostateczna ocena budzących wątpliwości sądu przepisów zależy od ich interpretacji w praktyce. Gdyby bowiem okazało się, że na ich tle występują istotne rozbieżności interpretacyjne, pociągające za sobą zróżnicowaną kwalifikację prawnokarną takich samych zachowań, wątpliwości pytającego sądu mogłyby się okazać uzasadnione. Jednak zawarta w uzasadnieniu pytania prawnego argumentacja sądu, wskazująca na trudności w ustaleniu linii orzeczniczej w zakresie znamienia "znacznej ilości", w ocenie Trybunału, oparta jest na nieporozumieniu. Trafnie bowiem zwracają uwagę Marszałek Sejmu i Prokurator Generalny, że rozbieżności orzecznicze nie dotyczą orzeczeń Sądu Najwyższego, zapadłych zarówno pod rządami ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 24 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 75, poz. 468, ze zm.), jak i obecnie obowiązującej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Sąd Najwyższy wypowiada się konsekwentnie, że "znaczna ilość narkotyków to taka, która wystarcza do jednorazowego odurzenia się co najmniej kilkudziesięciu osób" (postanowienie Sądu Najwyższego z 1 lutego 2007 r., sygn. akt III KK 257/06, Lex nr 323801 oraz wyroki Sądu Najwyższego z: 1 marca 2006 r., sygn. akt. II KK 47/05, Lex nr 182794 i 10 czerwca 2008 r., sygn. akt.

III KK 30/08, Lex nr 418629). Szczególnie warte przytoczenia jest postanowienie Sądu Najwyższego z 23 września 2009 r. (sygn. akt. I KZP 10/09, Lex nr 518123), w którym odmówił dokonania wykładni pojęcia "znacznej ilości" środków odurzających lub substancji psychotropowych, użytego w przepisach art. 53 ust. 2, art. 55 ust. 3, art. 56 ust. 3 oraz w art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Dokonana przez Sąd Najwyższy analiza orzecznictwa sądowego i doktryny prawnej, a także przebiegu prac legislacyjnych, doprowadziła skład orzekający SN do konkluzji, że brak jest "powodu do odstępowania od poglądu, wypracowanego w piśmiennictwie i judykaturze, w tym - orzecznictwie Sądu Najwyższego, że jeżeli przedmiotem czynności wykonawczej przestępstw określonych w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485, ze zm.) jest taka ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych, to jest to «znaczna ilość» w rozumieniu tej ustawy".

W przytaczanym w treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego orzeczeniu Sądu Najwyższego z 23 września 2009 r. (sygn. akt. I KZP 10/09, Lex nr 518123) stwierdzono m.in., że „(...) nie ma powodu do odstępowania od poglądu, wypracowanego w piśmiennictwie i judykaturze, w tym - orzecznictwie Sądu Najwyższego, że jeżeli przedmiotem czynności wykonawczej przestępstw określonych w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu

narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) jest taka ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych, to jest to "znaczna ilość" w rozumieniu tej ustawy." Jeżeli zatem sąd okręgowy podjął próbę odstąpienia od tej utartej wykładni pojęcia znaczne ilości konieczne było przedstawieni szerszej w tym zakresie argumentacji, aniżeli wyłącznie negacja tego, że ustalone ilości narkotyków, jakie były przedmiotem obrotu nie były znaczne, pomimo, że mogły posłużyć do odurzenia kilkudziesięciu osób. Niewątpliwie bowiem w odniesieniu do czynów przypisanych oskarżonym K. R. (1), D. D. (2) i K. R. (2) mamy do czynienia z takimi ilościami. W przypadku K. R. (1) było to 37 g marihuany oraz 2 g mefedronu, D. D. (2) 10 g amfetaminy oraz 32 tabletki ecstasy, a w przypadku K. R. (2) 22 g marihuany. Jeżeli ilość narkotyku przypisana K. R. (2) mogła być uznana za graniczną i dającą niejako początek ilościom znacznym to w przypadku dwóch pozostałych oskarżonych nie budziło wątpliwości w świetle przytoczonego, ugruntowanego orzecznictwa, że rodzaj, waga tych substancji oraz liczba porcji (działek), jakie mogą z tych narkotyków zostać wykonane była wystarczająca do odurzenia właśnie kilkudziesięciu osób.

Dla interpretacji pojęcia znacznych ilości narkotyku należy uwzględnić fakt, że przepisy karne wypełniają również funkcje polityki karnej państwa, które ma zwalczać patologie związane z obrotem narkotykami. Jak podkreślono w

przywołanym już postanowieniu Sądu Najwyższego z 23 września 2009 r. sygn. akt. I KZP 10/09 „Nie ma więc potrzeby obejmowania typami podstawowymi coraz większej liczby zachowań, tylko dlatego, że rośnie skala przestępczości narkotykowej. Przeciwnie, rodzajowy i bezpośredni przedmiot ochrony wymienionych przepisów, jakim jest zdrowie publiczne, oraz liczne umowy międzynarodowe, których Polska jest stroną i które stanowią część krajowego porządku prawnego, zobowiązują do zwalczania i zapobiegania narkomanii także za pomocą karnych instrumentów prawnych.” Z przytaczanego już wyroku Trybunału Konstytucyjnego warto w tym kontekście również odwołać się i do poniższych twierdzeń: „(...) Trybunał Konstytucyjny przypomina, że ustawodawca jest uprawniony do stanowienia prawa odpowiadającego m.in. założonym celom politycznym, a więc także kryminalnopolitycznym (zob. wyrok sygn. SK 8/00, s. (...) oraz z 5 kwietnia 2011 r., sygn. P 6/10, OTK ZU nr 3/ (...), poz. 19). Dobór właściwych środków zapobiegania i zwalczania przestępczości jest - w zasadzie - sprawą ustawodawcy; on jest bowiem w pierwszym rzędzie odpowiedzialny za realizację wskazanych w art. 5 Konstytucji celów państwa, do których należy także zapewnienie bezpieczeństwa obywateli (zob. wyrok z 30 października 2006 r., sygn. P 10/06, OTK ZU nr 9/ (...), poz. 128). Ustawodawca tworząc akty prawne (czy konkretne przepisy) może zamieszczać w ich treści pojęcia o mniejszym lub większym stopniu niedookreśloności, jeśli jest to w odpowiedni sposób uzasadnione. Na tle niniejszej

sprawy uzasadnieniem takim było m.in. prowadzenie określonego rodzaju polityki antynarkotkowej, rezygnującej z wprowadzenia tzw. wartości granicznych posiadanych narkotyków, utrwalenie określonego znaczenia znamienia "znacznej ilości" w porządku prawnym, przekraczające czasowo granice obowiązywania ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz otwartość ustawodawcy, jego wiara w prawidłowe postępowanie wymiaru sprawiedliwości. Trybunał Konstytucyjny podtrzymuje stanowisko wyrażone w wyroku z 1 kwietnia 2008 r., sygn. SK 77/06 (OTK ZU nr 3/ (...), poz. 39, s. 356), że "sądy są niezależne, a sędziowie - niezawisli i muszą samodzielnie dokonywać wykładni prawa i stosować je w konkretnych wypadkach. Przyjmuje się powszechnie, że prawo pozytywne nie zawsze determinuje jedno możliwe rozstrzygnięcie, ale często pozostawia niezależnym sądom pewien margines swobody przy rozpoznawaniu spraw i orzekaniu. (...) Rozbieżność orzeczeń w podobnych sprawach również nie przesądza, że jedno z nich jest niezgodne z prawem".

Przyjmując zatem utrwalone w orzecznictwie znaczenie pojęcia „znacznych ilości” realizowana jest podstawowa zasada państwa prawa tj. zasady równości, albowiem wobec wszystkich oskarżonych te same ilości narkotyków będą uznawane za znaczne. Nadto dzięki przyjęciu takiej wykładni tego pojęcia realnie wpływa się na walkę ze zjawiskiem przestępczości narkotkowej, ponieważ utrwała się jednoznaczne ilościowe granice surowszej odpowiedzialności karnej za kwalifikowane typy tego rodzaju przestępstw. Oznacza to, że adresat

normy prawnej będzie mógł mieć pewność, że przy określonej ilości narkotyku, musi oczekiwać bardziej dolegliwych konsekwencji swojego zachowania, które nie będą uzależnione od arbitralności sądu, ale od jasnych i stałych zasad stosowania prawa. Nie należy się też obawiać, że reakcja karna w sytuacjach granicznych będzie niedostosowana do funkcji zapobiegawczych i wychowawczych kary, ponieważ akurat niniejsza sprawa jest przykładem na to, że w odniesieniu do osoby, która uczestniczyła w obrocie najmniejszej ilości narkotyków, choć w ilościach znacznych, możliwe było zastosowanie takich środków, które z pewnością nadmiernie surowymi wobec tej osoby nie były. Należy bowiem pamiętać o tym, że przyjęcie za znaczne takich ilości narkotyków, które mogą posłużyć do odurzenia kilkudziesięciu osób, odnosi się też do takich ilości, które istotnie zwiększają ryzyko, że narkotyki, jakie stanowią przedmiot czynu zabronionego nie będą wykorzystane na własne potrzeby sprawcy. Rośnie w ten sposób zagrożenie dla zdrowia publicznego, a z drugiej strony z uwagi również na zwiększoną wartość rynkową takich substancji, zwiększa się ryzyko, że sprawcą czynu jest przestępca zawodowy, który czyni sobie z takich zachowań źródło bezprawnie uzyskiwanych korzyści majątkowych. Surowsza odpowiedzialność karna za takie zachowania pozwala natomiast lepiej oddziaływać na środowiska kryminalne poprzez motywowanie do zerwania z przestępczą solidarnością. Przykład K. R. (2) jest tu ewidentny, ponieważ z pewnością groźba wymiaru surowej kary stała się powodem w toku śledztwa ujawnienia przez nią okoliczności

<p>zachowań, jakich dopuściła się ona, ale i pozostali oskarżeni. W okolicznościach sprawy nie było zatem powodów do tego, by odstąpić od utrwalonej wykładni pojęcia znaczne ilości na gruncie art. 56 ust. 3 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, tym bardziej, że sąd pierwszej instancji żadnych w tym zakresie racji nie przedstawił, choć zakładać należało, że ta utrwalona linia orzecznicza sądowi temu była znana.</p>		
<p>3.14.</p>	<p>Zarzut rażącej niewspółmierności środka wymierzonego K. R. (1) w postaci ustalonej na 93 zł wysokości podlegającej przypadkowi korzyści majątkowej, której wysokość powinna zostać ustalona na kwotę faktycznie osiągniętej przez wymienionego oskarżonego korzyści majątkowej tj. 1498 zł.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Pomijając wątpliwą adekwatność tak postawionego zarzutu w odniesieniu do zaskarżonego rozstrzygnięcia, bo w rzeczywistości prokurator kwestionuje ustalenia sądu dotyczące wartości korzyści majątkowej, stwierdzić należy, że sąd odwoławczy całkowicie podziela rozumowanie tego sądu, które do takiego rozstrzygnięcia doprowadziło. Przytoczone przez prokuratora orzeczenie sądu apelacyjnego potwierdza bowiem prawidłowy charakter ustaleń sądu okręgowego. Jak zasadnie sąd ten wskazał „K. R. (1) nabywał narkotyki od P. D. i działającej z nim wspólnie i w porozumieniu K. R. (2) celem dalszej ich odsprzedaży. W</p>		

przypadku tych transakcji K. R. (1) nie osiągał jednak żadnych korzyści, gdyż te mogły pojawić się dopiero po tym, jak sprzedał te narkotyki. Na to zaś, że narkotyki te sprzedał, poza ogólnymi wyjaśnieniami K. R. (2), nie było żadnych innych dowodów.” Jeżeli zatem nie mogło zostać ustalone za jakie kwoty narkotyki te zostały sprzedane to również nie było możliwe ustalenie jakie korzyści zostały osiągnięte i w tym zakresie nie było podstaw do orzeczenia przypadku korzyści majątkowych. Sąd okręgowy nie dlatego nie orzekł większej kwoty przypadku korzyści majątkowej, bo potrącał z uzyskanymi korzyściami koszty, jakie posłużyły do ich uzyskania, ale nie orzekł większej kwoty, ponieważ nie dysponował wystarczającymi danymi do ustalenia jakiej wartości korzyści sprawca osiągnął ze sprzedaży narkotyków. Kwota przypadku korzyści majątkowych została zatem przez sąd okręgowy prawidłowo wyliczona, bo oparta została na pewnych danych dotyczących tego za jakie kwoty narkotyki przez tego oskarżonego zostały sprzedane wspólnie z innymi osobami. Prokurator natomiast żądał by kwota przypadku obejmował również i takie wartości, za jakie zakupione zostały narkotyki, choć nie zostały przedstawione dowody na to, za jakie kwoty narkotyki te zostały zbyte. Niewątpliwie była to inwestycja oskarżonego, ale nie zostało to przeprowadzonymi dowodami wykazane, jakie konkretnie korzyści z inwestycji tych oskarżony uzyskał.

Wniosek

Wniosek o uchylenie wyroku wobec oskarżonych P. D., K. R. (1), D. D. (2) i K. R. (2) w zakresie

zasadny

wszystkich zarzucanych im czynów oraz wysokości przepadku korzyści majątkowej uzyskanej przez K. R. (1) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu Warszawa-Praga w Warszawie.	# częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięzłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie z uwagi na brak podstaw wskazanych w art. 437§2 k.p.k.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	Z urzędu w trybie art. 455 k.p.k. wskazano przy rozstrzygnięciu z pkt XVI wyroku sądu okręgowego, że do orzeczenia kary łącznej zastosowanie miały przepisy ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i Kodeksu karnego z 6 czerwca 1997 r. w brzmieniu obowiązującym w dniu 23 czerwca 2020 r.
Zwięzłe o powodach uwzględnienia okoliczności	
Wyrok w niniejszej sprawie wydany został 17.07.2020 r., w czasie kiedy obowiązywał już przepis art. 86§1 k.k. wedle, którego sąd wymierza karę łączną w granicach powyżej najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy. W przypadku natomiast oskarżonego P. K. (1) sąd pierwszej instancji orzekł karę łączną w wymiarze kary najsurowszej orzeczonej, do czego sąd ten oczywiście miał prawo, ale jednak na podstawie przepisów obowiązujących na dzień 23.06.2020 r. Od dnia 24.06.2020 r. obowiązywał bowiem przepis art. 86§1 k.k. w brzmieniu nadanym ustawą z 9.06.2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami (...) (...) oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem (...) (...) (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 171).	

4.2.	Uwzględniając zarzut prokuratora dotyczący obrazy prawa materialnego, z urzędu również w trybie art. 455 k.p.k. dokonano w ramach kumulatywnej kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu D. D. (2) zmiany oceny prawnej zachowania oskarżonego polegającego na posiadaniu substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w niewielkiej jak ustalił sąd okręgowy ilości.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
W ocenie sądu odwoławczego posiadanie niewielkich ilości narkotyku świadczy o tym, że mógł on zostać wykorzystany na własne potrzeby sprawcy, a co uzasadniało przyjęcie wypadku mniejszej wagi takiego zachowania.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. <u>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok sądu pierwszej instancji został utrzymanym w mocy w tym zakresie, w jakim nie został zmieniony.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Zarzuty apelacji oraz okoliczności uwzględnione z urzędu nie dawały podstawy do szerszej ingerencji w treść wyroku sądu okręgowego.	
1.8. <u>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
W odniesieniu do P. D. na skutek uwzględnionego zarzutu obrazy przepisów postępowania wyeliminowano z opisu przypisanego oskarżonemu w pkt I zaskarżonego wyroku czynu w zakresie dotyczącym marihuany ustalenie z ppkt 2	

<p>dotyczące udzielenia 1 porcji nieustalonego narkotyku za kwotę 20 zł oraz ustalenia opisane w ppkt 11, 17, 23, 30, 32, 58, 77, 78, 81 i 174, w zakresie dotyczącym amfetaminy ustalenia opisane w ppkt 11, 37 i 57, w zakresie dotyczącym ekstazy ustalenie opisane w ppkt 11, w zakresie dotyczącym mefedronu ustalenia opisane w ppkt 2, 15, 20, 22, 43, 45, co w konsekwencji doprowadziło do zmiany łącznej ilości narkotyków udzielonych przez oskarżonego. Dalszą konsekwencją było również obniżenie wysokości orzeczonego w pkt II zaskarżonego wyroku przepadku korzyści majątkowej do kwoty 89 445 zł. Wyeliminowanie z opisu przypisanego czynu ustaleń dotyczących udzielenia narkotyków o nieznanym rodzaju spowodowało także obniżenie o wartości wskazane w zaskarżonym orzeczeniu bezprawnych korzyści, jakie oskarżony uzyskał ze sprzedaży tych substancji. W związku z tym, że nie było pewności czy zbycie takich substancji miało charakter bezprawny to również nie było podstawy do uznania, że korzyści w ten sposób uzyskane były bezprawne.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Przyczyny takiej zmiany opisane zostały w sekcji 3.2. uzasadniania wyroku.</p> <p>Jednocześnie nie było podstaw, by taka zmiana w zakresie ustaleń faktycznych mogła przełożyć się na wymiar kary pozbawienia wolności i grzywny orzeczonych za ten czyn. Ilość tych substancji co do, których sąd nie ustalił czy były środkami odurzającymi, albo substancjami psychotropowymi była bowiem w stosunku do łącznej ilości narkotyków jaka była przedmiotem czynności oskarżonego nieistotna, bo był to stosunek 122 porcji takich substancji do kilku tysięcy porcji różnych środków odurzających i substancji psychotropowych. Przy takim stosunku tych substancji obniżenie łącznej ilości narkotyków nie mogło mieć wpływu na ocenę społecznej szkodliwości czynu i stopnia winy sprawcy. W tym zakresie wystarczające było dla ograniczenia konsekwencji prawnych spowodowanych taką zmianą zmniejszenie wartości przepadku korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa.</p>	
<p>5.2.2.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>

W pkt 2.1. wyroku sądu apelacyjnego zmieniono zaskarżony wyrok w stosunku do K. R. (1) w ten sposób, że w ramach czynu przypisanego mu w pkt VII wyroku ustalono, iż środki odurzające i substancje psychotropowe będące przedmiotem obrotu były w znacznych ilościach i jako podstawę prawną skazania przyjmuje przepisy art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 59 ust 1 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., zaś jako podstawę wymiaru kar przepis art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. oraz art. 33§1 i 3 k.k. i podwyższa K. R. (1) wymierzoną karę pozbawienia wolności do 2 lat i jednego miesiąca oraz orzeczono grzywnę 30 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 zł.

W pkt 3.1. zmieniono zaskarżony wyrok w stosunku do D. D. (2) w ten sposób, że w ramach czynu przypisanego mu w pkt XI wyroku ustalono, iż substancje psychotropowe będące przedmiotem obrotu były w znacznych ilościach, a posiadane przez oskarżonego marihuana i inny nieustalony narkotyk były w nieznacznym ilościach przeznaczone do własnego użytku, co w tym zakresie stanowiło wypadek mniejszej wagi i jako podstawę prawną skazania przyjmuje przepis art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., zaś jako podstawę wymiaru kar przyjmuje przepis art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§3 k.k. oraz art. 33§1 i 3 k.k. i podwyższa D. D. (2) wymierzoną karę pozbawienia wolności do 2 lat oraz orzeka grzywnę 20 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 zł.

Zwięźle o powodach zmiany

Przyczyny dokonanych zmian zostały przedstawione w sekcji 3.13. i 4.2. uzasadniania wyroku.

W odniesieniu do wymierzonych na nowo kar sąd odwoławczy orzekł te same kary grzywny jak wymierzone zaskarżonym wyrokiem wobec obu oskarżonych uznając, że okoliczności, jakie wskazał sąd okręgowy jako ich uzasadnienie zachowują swoją

<p>aktualność i w tym zakresie zarówno w zakresie wysokości tych grzywien jak i wartości stawki grzywny należało się jedynie do tych argumentów odwołać. W przypadku kar pozbawienia wolności sąd apelacyjny wymierzył w odniesieniu do obu oskarżonych kary w tym samym wymiarze w wysokości odpowiadającej dolnej granicy zagrożenia z art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§3 k.k. za czyn jaki został sprawcom przypisany. W ocenie sądu odpowiadają takie kary społecznej szkodliwości tych czynów, bo swoim zachowaniem obaj oskarżeni stworzyli zagrożenie dla zdrowia publicznego zwiększając ryzyko przekazania narkotyków innym osobom celem ich odurzenia i w ten sposób szkodliwie oddziałując na ich zdrowie. Okolicznością na niekorzyść oskarżonych był również fakt wykonywania takich czynności w celu osiągnięcia bezprawnych korzyści majątkowych. Wskazuje to na brak po stronie podmiotowej przestępstwa okoliczności łagodzących. Jedynie ilość narkotyków, która była przedmiotem obrotu w odniesieniu do obu sprawców, w dolnych granicach znacznych ilości takich substancji, przemawiała za wymierzeniem kar dla obu oskarżonych w dolnych granicach zagrożenia za przypisany im czyn.</p>	
5.2.3.	Przedmiot i zakres zmiany
<p>W pkt. 4.1. wyroku sądu apelacyjnego zmieniono zaskarżony wyrok w stosunku do P. K. (1) poprzez uwzględnienie, że w oparciu o art. 4§1 k.k. do rozstrzygnięć w nim zawartych zastosowanie mają przepisy ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i Kodeksu karnego z 6 czerwca 1997 r. w brzmieniu obowiązującym w dniu 23 czerwca 2020 r.</p>	
Zwięźle o powodach zmiany	
Przyczyny zmiany opisane zostały w sekcji 4.1. uzasadniania wyroku.	
5.2.4.	Przedmiot i zakres zmiany
<p>W odniesieniu do oskarżonej K. R. (2) zmieniono zaskarżony wyrok w ten sposób, że ustaonoa, iż środki będące przedmiotem obrotu były w znacznych ilościach i jako podstawę prawną skazania przyjmuje przepisy art.</p>	

56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 59 ust 1 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., zaś przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§3 k.k., 60§2 pkt 2 k.k. i 60§6 pkt 3 k.k. wymierza oskarżonej karę roku pozbawienia wolności oraz grzywnę 20 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 40 zł. Na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności w stosunku do K. R. (2) warunkowo zawieszono na okres próby jednego roku. Na podstawie art. 73 § 1 k.k. w okresie próby oddaje K. R. (2) pod dozór kuratora. Na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. K. R. (2) zobowiązano do informowania kuratora o przebiegu okresu próby.

Zwięźle o powodach zmiany

Przyczyny zmiany kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonej opisane zostały w sekcji 3.13. uzasadnienia wyroku.

Wobec oskarżonej zastosowano nadzwyczajne złagodzenie kary z art. 60§2 pkt 2 k.k., albowiem szczególnie na etapie śledztwa jej postawa procesowa zasługiwała na pozytywną ocenę. Ujawniała ona szereg okoliczności dotyczących czynów przypisanych pozostałym oskarżonym, a jak wynika z uzasadnienia wyroku sądu okręgowego informacje od niej pochodzące przyczyniły się istotnie do wyjaśniania okoliczności sprawy. taka postawa, która polega na zerwaniu z lojalnością kryminalną powinna być wspierana, ponieważ przyczynia się do pociągania sprawców przestępstw do odpowiedzialności karnej. Orzeczona kara odpowiada zatem z jednej strony ww. okolicznościom, a z drugiej uwzględnia społeczną szkodliwość przypisanego jej czynu związaną ilością narkotyków, jakie były przedmiotem obrotu oraz zakresem zadań, jakie w ramach takich czynności wykonywała oskarżona. Warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności będzie wystarczającym środkiem oddziaływania na oskarżoną, która już samymi swoimi wyjaśnieniami odcięła się od przestępczej działalności także swojego partnera. Taka reakcja karna pozwoli także na kontrolę oskarżonej w

okresie próby celem zapobieżenia naruszeniu przez nią porządku prawnego w przyszłości.

1.9. <u>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.1.7. <u>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
5.3.1.4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
1.1.8. <u>Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>	
1.10. <u>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2.3., 3.3., 5.6.	W pkt. 2.3., 3.3. i 5.6. wyroku sądu apelacyjnego w związku z dokonanymi zmianami w zakresie orzeczonych kar na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono K. R. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 25 kwietnia 2017 r. od godz. 09.35 do dnia 28 lutego 2018 r. do godz. 16.45, D. D. (2) okres od dnia 16 maja 2017 r. od godz. 06.05 do dnia 15 grudnia 2017 r. do godz. 13.30, a wobec K. R. (2) na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 25 kwietnia 2017 r. godz. 10.40 do 26 kwietnia 2017 r. odpowiadający 4 stawkom grzywny.	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6	Stosownie do art. 2 ust. 1 pkt 3 oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, mając na uwadze, że apelacje wniesione na korzyść oskarżonych nie zostały uwzględnione oraz stosownie do wysokości orzeczonych kar pozbawienia wolności i grzywny zasądzono na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych P. D. 1 600 zł, od P. K. (1) 1 200 zł z tytułu opłaty za postępowanie odwoławcze, od K. R. (1) 640 zł, od D. D. (2) zł i od K. R. (2) 340 zł z tytułu opłaty za obie instancje oraz wydatki Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze w częściach na nich przypadających.

7. PODPIS
Anna Zdziarska Marzanna A. Piekarska-Drażek Paweł Dobosz

1.11. <u>Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego P. D.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość wyroku		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana
1.12. <i>zaskarżenia</i>	<i>Granice</i>	

Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonych K. R. (1) i D. D. (2)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość wyroku		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1		

	k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana
1.13. <u>Granice zaskarżenia</u>		
Kolejny numer załącznika	3	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego P. K. (1)	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość wyroku	
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	#	zmiana
1.14. <u>Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	4		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcia z pkt VI, VII, VIII, X, XI, XIII, XVIII i XXIV		

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana